

Arrest

nr. 90 748 van 30 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 10 juli 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 juni 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2012..

Gehoord het verslag van wnd. kamervoorzitter M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op respectievelijk X en X.

De verzoekende partijen dienen op 7 mei 2012 een asielaanvraag in. Deze resulteert in beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2012 tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 8 juni 2012 werden aan de verzoekende partijen bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13 quinquies). Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de identieke motieven luiden als volgt:

“betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij beschikt niet over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven, Inderdaad, betrokkene heeft tijdens zijn interview aangegeven geen bestaansmiddelen te hebben en mag niet werken.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van *“de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald schending van de materiële motiveringsplicht.”* Het middel luidt als volgt:

“Het beginsel van behoorlijk bestuur legt de administratieve overheid de verplichting tot voorzichtigheid en zorgvuldigheid op.

In casu werd een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend aan verzoekende partij. Deze had op het ogenblik van de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten nog 30 dagen de tijd om een schorsend beroep in te dienen bij de RvV. Ofschoon de beroepstermijn nog lopende was, heeft de DVZ toch al een bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan verzoekende partij. Inmiddels heeft verzoekende partij een beroep ingesteld bij de RvV tegen de beslissingen van het CGVS. Daar dit beroep een schorsende werking heeft, is verzoekende partij nog legaal aanwezig in België.

Het beginsel van behoorlijk bestuur wordt geschonden daar de overheid heeft niet gehandeld met de nodige voorzichtigheid en zorgvuldigheid. De opgegeven motieven kunnen de genomen beslissing niet schragen.”

2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

“Eerste en enige middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald schending van de materiële motiveringsplicht

Terwijl: bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekende partij weerlegt de motieven van de bestreden beslissing niet.

Terwijl: op dezelfde dag van het nemen van de bestreden beslissing er instructies werden verstuurd naar de gemeente met daarin de vraag het attest van immatriculatie en/of de documenten die hem werden afgegeven op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, in te trekken.

Deze instructie bevatte tevens volgende paragraaf:

“En application de l'article 111 de l'A.R. du 8 octobre 1981, modifié par l'article 70 de l'A.R. du 27 avril 2007, veuillez automatiquement et dans le même temps délivrer à l'intéressé un document conforme à l'annexe 35, quand ce dernier a introduit un recours auprès du Conseil du Contentieux. Cette dernière sera prorogée mensuellement jusqu'à ce que le Conseil du Contentieux prenne une décision quant à la demande d'asile.”

Door het indienen van een beroep met volle rechtsmacht tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft verzoeker recht op een bijlage 35. De huidige bestreden beslissing is bijgevolg op dit moment niet uitvoerbaar. De grief heeft betrekking op de uitvoering van het bevel en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (R.v.V., nr. 75.555, 21.02.2012).

Daarenboven stelt artikel 75 van het KB van 8 oktober 1981 wat volgt:

“ §1.- Het attest van immatriculatie, af gegeven aan de vreemdeling die een asielaanvraag heeft in gediend, wordt verlengd om het verblijf te dekken tot over de aanvraag is beschikt.

§ 2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling,

geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen. (...)"

De eenvoudige lectuur van dit rechtsartikel volstaat om de rechtmatigheid van de bestreden maatregel te bevestigen. Het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, onder bijlage 13quinquies, is een bij wet voorgeschreven maatregel in het kader van de asielaanvraag.

Vermits verzoekende partij klaarblijkelijk een schorsend beroep indiende tegen de beslissing van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, zal de asielaanvraag nog onderzocht worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De bestreden beslissing zal dan uiteraard pas uitwerking krijgen indien de asielaanvraag ongunstig wordt afgesloten. Langs de andere kant is het zo dat indien er alsnog beslist wordt dat verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingen- en / of subsidiaire beschermingsstatus het bevel om het grondgebied te verlaten overruled wordt door deze positieve beslissing en dus geen uitwerking kan en zal krijgen.

Terwijl: in zoverre verzoekende partij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel lijkt aan te voeren, kan worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoekende partij maakt in het licht van haar betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding, zodat zij dienvolgens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

Verzoekende partij toont geen schending aan van de aangehaalde bepalingen.

Het middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond."

2.3. De verzoekende partijen voeren de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partijen houden voor dat zij een beroep zouden hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat dit beroep schorsend zou zijn waardoor zij nog legaal in het land zouden verblijven, zodat de bestreden beslissingen aldus niet konden genomen worden. Zij laten echter na de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen, namelijk dat aan hen bevelen om het grondgebied te verlaten werden uitgereikt op grond van artikel 7, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen nu zij niet beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde staat en niet in staat zijn deze middelen wettelijk te verwerven.

Bovendien dateren de bestreden beslissingen van 8 juni 2012, terwijl de verzoekende partijen pas op 27 juni 2012, zoals blijkt uit het administratief dossier, beroep hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2012 waarbij hen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. De verzoekende partijen kunnen de verwerende partij derhalve niet verwijten bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening te hebben gehouden met feiten die dateren van na deze beslissingen. Daarenboven resulteerde het beroep van de verzoekende partijen in het arrest van de Raad van 13 augustus 2012 met nr. 85 816 waarbij de afstand van het geding werd vastgesteld, derwijze dat de grief actueel belang ontbeert.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen.

In zoverre de verzoekende partijen met hun betoog de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren, wijst de Raad er op dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laten de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en de wijze waarop de bestreden beslissingen andere beginselen van behoorlijk bestuur schenden uiteen te zetten. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover onvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN